

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Gabrielle Kimm
HIS LAST DUCHESS

Copyright © 2011 by Gabrielle Kimm
Translation Copyright © 2012 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-860-1

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Poslednja
vojvotkinja
Gabrijela Kim

Prevela Aida Bajazet

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

*Mojoj majci i ocu – Koleti i Piteru Kim – koji su me
podstakli da pišem i koji su mi od samog početka
pružali безусловnu podršku i ohrabrenje.*

Prolog

NE DIŠE. Ne pomera se. Nije živa.

Gotovo je.

U grlu naglo počinje da mu kuca bilo.

Zavlači ruku pod njenu izgužvanu lanenu spavaćicu; prstima dodiruje malu, čvrstu dojku. Ledena je. Prošarana plavičastim venama, čini se kao da je napravljena od najfinijeg mermera. Ona je sada samo prekrasna statua. I dok toplim dlanom prelazi preko njenih hladnih oblina, čudi se kako to telo ne odgovara na njegove dodire.

Gledajući je tako nepomičnu, konačno vidi sliku za kojom je mesecima čeznuo. Prelepa je. U toj mrtvoj tišini, zaista je divna. Njen savršen odraz konačno je ponovo tu i slika u ogledalu je ponovo besprekorna. Zamišlja svoje toplo telo kako se stapa s njenom ledenom mirnoćom i obuzimaju ga žmarci. Zna da to mora učiniti.

PRVI DEO

DVE GODINE RANIJE
VILA KAFADOLO

BARBERINO DI MUDELO, TOSKANA
JULI, 1559.

I

TEŠKA OMORINA PALA JE NA LETNJE POPODNE, ZAROBIVŠI CEO KRAJ I PRETVORIVŠI GA U SVETLUCAVU MIRNOĆU. Veliko zdanje stoji visoko, glomazno i četvrtasto, nalik utvrđenju, s krovom od izbledelog crvenog crepa i s nežno oker zidovima; na jakoj svetlosti, lukovi grudobrana, duboko usečeni ispod krovova, bacaju modre senke duž svih zidova. Cvrčci pevaju ujednačeno, bez prestanka; čim jedan stane, drugi odmah započne novu melodiju; ceo zamak zapao je u toplu, pospanu učmalost, kao da je zastrt velikim, sunčanim pokrivačem.

Sa stražnje strane kuće otvoriše se vrata i kroz njih u vrelinu dana istrčala devojka, vrišteći i držeći skute haljine, glasno i neravnomerno dišući. Okrenula se i pogledala iza sebe, a zatim je sva zadihana brže potrčala.

Kroz ista ta vrata, za devojkom je istrčao još neko, vijajući je i krupnim koracima gazeći svoju mrku senku.

Za trenutak se učinilo da su čak i cvrčci utihnuli: mrtvu tišinu narušavao je samo bat sitnih, uplašanih devojčinih koraka i nezgrapni hod mladića, koji joj se brzo približavao. Devojka je trčala stazicom unutar vrta, između uređenih leja cveća i začinskog bilja, a zatim je skrenula desno, prema visokoj travi pored kapije koja vodi ka povrtnjaku ograđenom visokim zidom. Stigavši je, dečko se bacio na devojku. Obuhvatio joj je kolena rukama i srušio je na zemlju. Instinktivno je podigla ruke kako bi zaštitila lice, a kada je tresnula o tle, iz usta joj se oteo ropac. Pre nego što je uspela da dođe do daha, dečko joj je pustio noge, okrenuo je na leđa i prstima joj obuhvatio ručne zglobove, prikovavši ih za zemlju, sa obe strane njene glave. Otimala se, ali njegov stisak je bio previše snažan.

Kolenima joj je pritisnuo bedra, unoseći joj se u lice. U deliću sekunde, pogledi su im se ukrstili.

„Ti, grubijane, Đovani!, povikala je devojka, kašljući. „Silazi s mene!“

„Tako si spora, kao puž!“ rekao joj je Đovani, sav zadihan. „Hajde, priznaj da si spora!“

Čvrsto ju je držao za ručne zglobove, pa nije uspevala da se pomeri. Koliko god da se ritala, nije mogla da se uspravi i sedne. Skupila je pljuvačku u ustima i podigla glavu prema njemu.

Đovani se nacerio. „Da se nisi usudila!“, povikao je, ali ona ga je tako odlučno pogledala i potom duboko udahнула vazduh kroz nos da se odmah odmakao od nje, rukama štiteći lice.

„Bože, Lukrecija, odvratna si!“, kazao joj je.

Ona se ispravila i na trenutak se zagledala u svog rođaka. Ispljunula je pljuvačku u travu i isplazila mu se. Đovani se opružio u travi, podigao obrvu i zlobno joj se nasmešio. Šutnula ga je, ali je on uspeo da joj uhvati stopalo i odigne ga, tako da se ponovo našla zadnjicom na zemlji. Opružila se na travi pored njega, a zatim su se smejali kao ljudi, ni sami ne znajući čemu.

Prenuo ih je glas iz daljine.

„Lukrecija!“

Mladić i devojka se pogledaše.

„Lukrecija, draga, gde si?“

Ona pogleda u nebo i duboko uzdahnu. „Moram da idem“, rekla mu je. „Trebalo je odavno da se vratim. Hajde sa mnom, Vani.“

On skoči na dugačke noge i ponudi joj ruku da ustane. Prihvatila ju je i uspravila se, smeškajući se, ali na Lukrecijino iznenađenje, Đovani joj nije uzvratio osmehom. Iznenadila se kada mu je među obrvama ugledala krunicu bora od mrštenja – najednom je izgledao pometeno i zabrinuto – i dok ga je posmatrala, on brzo obrisa oči donjim delom dlana, zacrvlene se i obori pogled.

Ponovo se začuo onaj glas kako je doziva.

Lukrecija je zabola prste u kosu i pritom osetila gromuljice sasušene zemlje na čelu; obrisala ih je, onda se zagledala u prljavštinu ispod svojih noktiju. Okrenula je dlanove ka sebi. Bili su izgrebani i prljavi od trave; potom je spustila pogled i shvatila da je sasvim uništila još jednu novu haljinu: na suknji joj je visila poderotina u obliku trougla, jedna od onih koja ne može lako da se zašije. I dok joj je poderani deo haljine landarao gore-dole, ona i Đovani se uputiše prema kući.

Poslednja vojvotkinja

„Đulijeta će ponovo biti mnogo besna, Vani“, rekla mu je, gledajući hoće li mu se ispraviti ona bora između obrva. „Ona misli kako je krajnje vreme da počnem da se *ponašam*“, promenila je glas imitirajući svoju dadilju, rugajući se njenom krutom držanju, podižući prstom nos uvis, „kao što dolikuje naslednici Medičijevih, sa mojih *punih* šesnaest godina.“ Isturila je bradu i namrštila se, a Đovanijevo lice se na to ponovo razvedrilo.

Nacerio joj se. „Jadna Đulijeta“, reče. „Ti si njeno najveće razočaranje.“

Lukrecija ciknu. „Ja? Ma, nemoj! Ako već hoćeš da znaš, ona kaže da ti loše utičeš na mene. Za sve si ti kriv.“

„Za šta?“

Zamislila se na trenutak, a zatim mu nehajno odgovorila. „Za sve.“

Smešak ponovo nestade sa Đovanijevog lica. „U pravu si“, reče snuždeno i petom poče kopati rupicu u zemlji.

Lukrecija se nagnula prema njemu i poljubila ga u obraz. „Hajde da trčimo zajedno.“

Pojurila je, Đovani ju je brzo stigao, a potom su zajedno trčali zamršenim stazicama u vrtu u obliku lavirinta. Kako je Lukrecija preskakala preko žbunova i krajevima sukanja kačila grančice, za njom se širio opojni miris lavande.

„Potpuno si uništila leju“, reče Đovani pokazujući joj zgažene i izlomljene biljčice.

„Ti si kriv“, Lukrecija slegnu ramenima. „Već sam ti rekla da si za sve samo ti kriv.“

Đovani ju je gurnuo, ona se spotaknu, te pade u drugu leju. Još jedan uništeni žbun. Ovog puta, u vazduhu se osetio opor miris majčine dušice. Lukrecija ustade i ispruži ruku u nameri da mu vrati milo za drago, ali joj on pobeže i nestade iza čoška. Potrčala je za njim kamenom stazom, a zatim je kroz široki, lučni, kameni tunel utrčala pravo u prostrano dvorište.

Đulijeta je stajala na kamenom stepeništu. Naspram ogromnih hrastovih vrata, izgledala je kao smežurani patuljak. Njeno vremešno, naborano lice još više se zbrčkalo kada su se pred njom pojavile dve zadihane prilike. Lukrecija pogleda u Đovanija i, pre nego što se on teatralno naklonio Đulijeti, vide kako mu uglovi usana veselo poigravaju. Đulijeta ljutito coku jezikom i ošinu ga pogledom. On se ispravio, okrenuo i dugim koracima pohitao ka štalama.

Lukrecija je nakratko gledala za njim, a potom se okrenula ka Đulijeti, sva zajapurena od silnog trčanja. Starica je gundala nešto sebi u bradu, mada je Lukrecija osećala da bi trebalo da čuje svaku njenu reč. Đulijeta

je ispružila ruku i objumila devojkicu oko struka, te je potom uvela u hladan i mračan hodnik.

„Taj će me dečko koštati života“, zvala je odmahujući glavom. „On je tako...“ Začutala je. „Svakog dana nešto novo. Vas dvoje se nikada nećete naučiti pameti. Vidi samo na šta ličiš, a gozba samo što nije počela...“

„Gozba?“

Đulijeta ju je preneraženo pogledala. „Da, draga, gozba. Koliko sam ti samo puta ponovila da je to večeras? On treba uskoro da stigne, a ti... Pogledaj se. Ličiš na strašilo!“

„On?“ Lukrecija u čudu razrogači oči. Osetila je da joj srce kuca grlu. „Potpuno sam zaboravila da je to večeras.“

Đulijeta ju je obgrlila oko ramena i tako se sagla da su se našle licem u lice. Oči su joj sijale od brige. Sa onim njenim kukastim nosom i očurdama tik naspram njenih, Lukreciji je izgledala kao neki zabrinuti orač. Đulijeta joj skloni pramen zamršene kose s lica i tiho prošaputa: „Da, mila, on. Vojvoda, glavom i bradom. Uostalom, neće proći dugo, jelda, a ti ćeš postati njegova žena.“

„Moram da obučem čistu odeću“, reče joj Lukrecija, a starica joj pruži svoju kvrgavu ruku. Devojkica ju je prihvatila, ali kada joj je starica stisnula svežu oderotinu na dlanu, trgla je ruku i jauknuła.

„Šta je bilo?“

„Ništa.“

Ali joj Đulijeta nije poverovala. Okrenula joj je dlan i ugledala ranu. Gundajući, cuktala je i odmahivala glavom, ali je ipak utisnula nežan poljubac na devojkicu ogrebotinu. Zatim je ponovo okrenula Lukrecijinu ruku, potapšala je svojom kvrgavom rukom i povelala je niz hodnik. Odatle su izašle u glavno dvorište, iz kog su ponovo ušle u kuću, ali sa suprotne strane, a zatim su se širokim stepeništem popele do spavaćih odaja.

Zbog paklene vrućine, prozorski kapci u Lukrecijinoj sobi bili su zatvoreni, tako da je u prostoriji vladala prijatna svežina. U središtu svakog kapka nalazio se otvor kroz koji su prolazili zraci sunca, poput koplja presecajući prostoriju na dva dela. Lukrecija je prišla prozoru, dlanovima uokvirila oči i provirila kroz jedan od tih otvora, međutim, sunce je bilo toliko jako da je morala odmah da se odmakne.

„Dođi ovamo, dušo, da ti razvežem haljinu“, reče joj Đulijeta. Lukrecija ju je poslušala i okrenula joj se leđima, na šta je njena stara dadilja pevajući započela da razvezuje brojne vrpce.

„Volim tu psmicu“, reče joj Lukrecija.

Poslednja vojvotkinja

Dulijetinim licem razlio se smešak, a glas joj je najednom omekšao. „Pevam ti je još od vremena kada si bila beba.“

„Baš me zanima hoće li mi i *on* pevati, dok mi razvezuje haljinu“, promrmljala je Lukrecija više sebi u bradu. Zamislila je kako je, dok stoji okrenuta leđima, dodiruju nepoznati prsti. Žmarci joj prodoše od potiljka do kraja kičme. Hoće li joj *on* pevati? Pričati? Smejati se s njom – ili će joj radije ćutke razvezivati haljinu. Zamislila je vojvodine tajanstvene oči, njegov dah na svom vratu, zagonetan smešak, šapat i šuškanje haljine koja pada na pod oko njenih nogu.

Dulijeta je zastala na trenutak, ali joj ništa nije odgovorila.

„Taj vojvoda... On je veoma zgodan, zar ne?“, upitala ju je Lukrecija, a zatim je iskoračila iz svojih izgužvanih sukanja i otišla do stočića podno prozora, na kom je stajao minijaturni portret u otmenom, pozlaćenom ramu.

„Zgodan je.“

„I veoma je pametan, bar tako kaže tata. To je veoma važno, je li tako, Dulijeta? Ne bih želela da se udam za nekog glupana.“ Spustila je sliku na stočić i poluglasno, ali uverljivo rekla: „Ne bih ovo nikada rekla mami i tati, ali stvarno bih se radije udala za pametnog siromaha, nego za glupog plemića.“

„Pa, mlada damo, moglo bi se reći da si rođena pod srećnom zvezdom. Roditelji su ti odabrali muža koji je i otmen i pametan.“

„... i lep i zgodan“, dodala je Lukrecija smejući se.

„Ako ti tako kažeš, onda je tako.“

Lukrecija je začutala i zamislila se. Kakav li je osećaj stajati pred muškarcem, samo u košulji? Šta li će misliti o njoj? Zamislila je kako je njegove oči gutaju pogledom i osetila da su joj se bradavice na dojčkama ukrutile. Disala je polako, a zatim je pogledom ispratila zrak sunčeve svetlosti koji se prelomio preko staričinih leđa, dok je onako savijena otvarala veliki, drveni, izrezbareni kovčeg.

„Šta želiš da obučeš, mila?“

„Nešto crvenkasto.“

Dulijeta je kleknula i iz kovčega izvukla bogato izvezenu, crvenosmeđu haljinu od damasta. Lukrecija je čučnula pored nje da joj pomogne da raširi haljinu. A zatim se uspravila, uvukla stomak i zaustavila dah, dok joj je starija prevlačila haljinu preko glave i čvrsto zatezala vrpce na njenim leđima.

„Da stavimo grimizne rukave?“

Lukrecija joj klimnu glavom, kiselu se osmehnuvši.

Dulijeta se odgegala do malog hrastovog kovčega i izvukla dva svilena rukava, sa kog su visile dugačke, svilene vrpce.

„Pruži ruku“, reče joj Đulijeta odsutno. Lukrecija je poslušala i ispružila tanku, bledu ruku, a zatim ju je vešto uvukla u rukav. Kroz otvore svilene čipke, videla se njena nežna mlečnobela koža.

„Kada se obučem, otrčaću do štala da vidim da li je Vani spreman.“

„Bogami nećeš, lepa moja“, reče joj Đulijeta oštro.

„On samo što nije došao. Ako budeš otišla u onu prljavu štalu, isprljaćeš se, pa ćemo morati sve ovo da ponovimo.“

„Ko će još prisustvovati večeri?“, Lukrecija je iznenada počela razgovor o gozbi.

Đulijeta je zastala, namrštila se i počela da nabraja. „Pa, vojvoda će svakako dovesti svoju pratnju, sigurno će ih biti bar desetak, zatim, tu su tvoja majka i otac...“

„... a Vani?“

„Dakako, a verujem da je tvoj otac pozvao i nekolicinu plemića iz Firenze... Ispruži sada drugu ruku, mila.“

„A ti, Đulijeta? Bićeš tamo, zar ne?“

„Neću, dušo, ovaj put neću doći. Zamolila sam tvoju majku da mi dopusti da večeram u svojoj sobi.“

„Pobogu, Đulijeta, zar se ne osećaš dobro?“, zabrinula se Lukrecija. Okrenula se licem prema dadilji i uzela je za ruke. Nepričvršćeni rukav spao joj je s ramena.

„Dobro sam, mila moja. Samo sam malo umorna.“

„Baš mi je žao.“

„Zbog čega, dete moje?“

Lukrecija je uprla prstom u zgužvanu haljinu na podu. „Uvek ti pravim mnogo posla. Evo, ja ću sve pokupiti i odložiti na mesto i...“

Đulijeta joj palcem napravi krstić na čelu, kao što to čine sveštenici na krštenju, a zatim ju je, smeškajući se, pomilovala po obrazu. „Samo ti, mila, uživaj u ovom, za tebe veoma važnom događaju. Meni će biti sasvim dobro ovde, u miru i tišini. A ta haljina je toliko uništena da je možemo samo baciti. Hajde, sada mi lepo pruži ruku da završimo sa vezivanjem.“

Lukrecija je zastala na trenutak i, zabrinutog lica, pogledala staricu pravo u oči. Zatim se okrenula i ponovo ispružila ruku. „Hoće li ti smetati što ćeš morati da se preseliš, Đulijeta?“

„Da se preselim?“

„U Feraru. Nadam se da ti selidba neće teško pasti.“

Đulijeta je ćutala. A zatim je stala ispred Lukrecije. Onaj sunčev zrak, koji joj je maločas padao preko leđa, sada joj je podelio lice napola.

Poslednja vojvotkinja

„Ja... Ja ne idem s tobom“, prošaputala je.

Lukrecija je nemo zurila u nju.

„Tvoja majka smatra da ti za nov početak treba neko mnogo mlađi od mene.“

Đulijetin glas je bio ravan. Lukreciji odmah postade jasno kako je ta odluka već donesena i da ništa ne može učiniti da je izmeni. Niz obraz joj se skotrljaše dve krupne suze. Reči su joj zastale u grlu. „Ali... ja neću nikog drugog. Hoću tebe!“

„Znam, dušo.“

„Jesi li potpuno sigurna...“

Đulijeta potvrdno klimnu glavom.

„Ali, zašto? Zašto mi to sada nije rekao?“

Nije bilo odgovora.

Lukrecija je zadržala dah. U tom trenutku nije znala da li da brizne u plač ili da se izviče na dadilju. Sve te velike promene su joj se činile poput bataljona vojnika koji neumoljivo i nezaustavljivo marširaju prema njoj, preteći da je pregaze. Do pre nekoliko trenutaka, nije joj bilo ni na kraj pameti da Đulijeta neće ići s njom u Feraru. Zagledala se u staricu i, prvi put u životu, shvatila da se njen život bliži kraju. Zamislila je lobanju ispod njene naborane kože, kosti u tom suvonjavom, ispijenom telu... Presekao ju je snažan bol, kao da je već doživela gubitak. Čvrsto je zagrlila dadilju. Dugo su stajale tako zagrljene.

Nakon što su se razdvojile, Lukrecija je brzo obrisala suze i usiljeno se nasmešila Đulijeti, nameštajući glas da zvuči veselo. „Gde želiš da stavim ovu pocepanu haljinu?“

Đulijeta obrisa suze lanenim rupčićem. „Stavi je tamo u onaj stari kovčeg. Ali nemoj da je slažeš, mila moja. Nije vredna truda.“

Lukrecija se sagla i pokupila haljinu s poda, a zatim ju je odnela do velike, drvene kutije. Čim je podigla poklopac, nešto joj je privuklo pažnju.

„O! Đulijeta, dođi da vidiš šta sam ovde pronašla! A baš sam se pitala gde je – mesecima sam to tražila!“

Đovani je počeo svoju kobilu po vratu i zadovoljno se nasmešio, kada mu je ona na to odgovorila veselim rzanjem. Začuvši cerekanje, podigao je pogled i ugledao nekog zdepastog momka, od oko dvadeset i pet godina.

„Voli ona to, jelda? Ja sam Pjetro.“

Đovani ga je pozdravio klimanjem glavom.

Gabrijela Kim

Momak je obuhvatio šakama kobilinu glavu, privukao je sebi i pomilovao je po njušci. „Konji su kao žene. Treba samo da ga počeseš na pravo mesto i učiniće sve za tebe“, rekao je sav važan. Pogledao je kratko ulevo i udesno ne bi li se uverio da su sami, a zatim je dodao polušapatom: „Noćas sam Mariju Fabro počesao na više mesta.“

Dovani podiže obrve. „Paolovu kćerku?“

Pjetro potvrdno klimnu glavom, napravivši hvalisav izraz lica. Dovani se pomerio korak udesno i progutao pljuvačku. Pred očima mu se ukazala slika sedlarove zrele i jedre kćerke i on ostade bez daha. Često je viđao Mariju kako se muva oko štala i, svaki put kada bi je pogledao, pred očima bi mu zaigrale njene bujne grudi i zajapureno lice. Pogledao je Pjetra i – prepustio se mašti.

„Nadam se da joj otac neće saznati“, obratio mu se. „U suprotnom, nećeš se dobro provesti.“

Pjetro se ponovo nacerio, slegnuo ramenima, natovario seno na ramena, sagao se da prođe ispod niske ulazne grede, a zatim se udaljio iz štale, usput zviždućuci.

Dovani je još jednom pomilovao svog ponija. Krenuo je polako prema velikoj kući šutirajući ispred sebe neki kamenčić i vukući noge, tako da se iza njega podigao oblak prašine.

Bilo mu je već skoro petnaest godina, ali danas se, izgleda, sve urotilo protiv njega, zbog čega se osećao kao običan balavac. Kada je tamo u povrtnjaku sapleo Kreci, odjednom mu se, onako odozgo, učinila nekako drukčijom. Izgledala mu je odraslo. Mada je bila sićušna i tanka, sada mu je bila neobično lepa. Osećao se jako glupo i trapavo. Kao da su mu šake i stopala preko noći porasla, pa sada više ne pristaju njegovom telu. Između njega i Kreci bilo je samo godinu i po razlike i do sada se ta razlika uopšte nije primećivala. A onda, kada mu se isplazila i namestila onaj dobro poznati, jogunasti izraz lica, opet mu se učinila onom starom i sve je opet bilo u redu. A sada još i taj Pjetro! Baš i nije morao da mu govori o svojim ljubavnim uspesima. Ma, zapravo, nije se taj ni imao čime pohvaliti – Marija bi ionako pošla s bilo kim.

Kada je stigao podno Lukrecijinih prozora, zastao je i pogledao nagore.

„Za sve si ti kriv“, u mislima mu je odzvanjao njen glas.

„Za šta?“

„Za sve.“

Frknuo je i pozvao je po imenu. Čekao je. A zatim ju je ponovo pozvao.

Poslednja vojvotkinja

Trenutak kasnije, odozgo se začulo glasno negodovanje zbog brojnih vrpca i kopči, a potom su dve ruke tako snažno otvorile kapke da su trenuli o zid. Lukrecija se pojavila na prozoru, trepćući zbog jake svetlosti.

„Skoro sam gotova“, rekla mu je. „Nemoj da odeš.“

Đovani preko volje klimnu glavom.

„Nešto nije u redu?“, upitala ga je Lukrecija.

Slegnuo je ramenima.

„Čekaj me i ne pomeraj se!“ Nestala je sa prozora, a Đovani ostade na mestu, premeštajući se s noge na nogu, pogleda prikovanog za njen prozor. Nekoliko časaka kasnije, Lukrecija se ponovo pojavila držeći u ruci korpicu od pruća; oko druge ruke obmotala je dugačko, čupavo uže. Nagnula se kroz prozor, zagrizla donju usnu i počela da spušta korpicu. Đovani je podigao ruke i uhvatio je; mada se osećao nelagodno, usne su mu se razvukle u osmeh kada je pogledao u korpicu – unutra je bio cvet ljiljana napravljen od svilenih tračica vatrenocrvene boje. Uzeo je cvet i počeo da ga prevrće među prstima.

„Nemoj ga uništiti“, rekla mu je ozbiljnim glasom. Podigla je korpicu nazad. „To treba da bude moj *znak naklonosti*. Pravimo se kao da si ti vi-tez, a ja... Ja vežbam da budem vojvotkinja.“

Đovani joj se poklonio do zemlje u znak izvinjenja i, dok mu je glava bila negde u visini kolena, začu Lukrecijin prigušen smeh. Uspravio se.

„Upravo sam našla tu korpicu u staroj škrinji. Sećaš li se toga?“

„Nego šta.“ Zabacio je glavu unazad i rukom zaklonio oči od jakog sunca da bi mogao bolje da je vidi.

„Uf, tata je bio tako besan – zbog krova.“

„Nisam znao da je još čuvaš.“

„Nisam ni ja. Ali bilo je jako zabavno, zar ne?“

Đovani saže glavu i zagleda se u cvet, prisećajući se kako mu je zadnjica sevala kada je poslednji put držao tu korpicu u rukama. Kreci su zatvorili u sobu i zabranili joj izlazak, ali on je bio taj koji je dobio dobre batine od ujaka, zbog toga što su se njih dvoje tog popodneva pentrali na krov zamka. A sve je to bila njena zamisao, čak je to i priznala ocu, ali njega to ipak nije sprečilo da mu ispraši tur. Od tada je prošlo dve godine, ali ga je učinjena nepravda i dalje pekla.

I dok je Kreci „izdržavala“ trodnevnu kaznu u sobi, njih dvoje su se dosetili kako da se zabave: on je krao poslastice iz kuhinje, stavljao ih u korpicu, a ona ju je podizala u sobu kroz prozor. Zauzvrat mu je slala šašave nažvrljane poruke. Činilo mu se kao da se sve to desilo pre sto godina.

Gabrijela Kim

„Nemoj da ideš. Silazim za pet minuta“, doviknula mu je Lukrecija i nestala s prozora.

Glas joj je nekako hrapav, kao da je plakala, pomisli Đovani, ili će pre biti da se suzdržavala da ne zaplače. Baš ga je zanimalo šta je tome razlog.

Kapci na Lukrecijinim prozorima ponovo se zatvoriše. Đovani je seo na zemlju savijenih kolena, leđima oslonjen o zid. U rukama je iznova i iznova prevrtao cvet od svilenih tračica. Sunce je pakleno žarilo, a cvrčci su bili glasniji nego ikad. Podigao je lice prema suncu i sklopio oči.